

Påskedag

Markus 16,1-8

”Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved” (Matt. 8,20).

Jesus beskriver lang tid før sin død med netop disse ord sin hjemløshed i verden og om hvor svært det er at følge ham. Ræve har huler, og himlens fugle reder, de har deres sikre bo, men Jesus har ikke noget fast sted at hvile sit hoved.

Det har Jesus end ikke i døden. ”Se, dér er stedet, hvor de lagde ham”, siger englen til kvinderne, som påskemorgen står ved Jesu grav. Englen inde i graven peger på det sted, hvor Jesu lig blev lagt, men den døde er borte. Han ligger ikke længere i graven. Jesus er opstanden og er på vandring igen, siger englen. ”Han er gået i forvejen for jer til Galilæa”. End ikke graven har kunnet fæstne og binde Jesus til stedet. Stenen er påskemorgen væltet fra. Den opstandne vandringsmand går igen i de egne, hvor han tidligere gik, og han spreder som en sædemand fortsat sit ord.

”Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved”

Der er noget rastløst og hvileløst over disse Jesusord. Og sammenholdt med det budskab, englen møder os med i dag påskemorgen, forekommer det umiddelbart, som om vi i Jesus møder en nomade, en evig vandringsmand. Selv i døden fandt han ikke ro.

Jesus blev født i små kår. Hans mor fødte ham i en stald, lagde ham som nyfødt i et fodertrug. Men han lå der kun kortvarigt, for de var en familie på rejse. Hans forældre måtte straks efter hans fødsel flygte til Ægypten. Jesus voksede så ganske vist op på ét bestemt sted, i byen Nazareth. Men hans korte voksne liv blev præget af vandring fra sted til sted. Han var en vandreprædikant, kaldte på folk og trak disciple med sig. Han talte én dag på et bjerg og den næste ved bredden af Genezareth sø. Han og hans disciple rejste rundt i det nordlige Israel, i Galilæas

egne, fra by til by indtil de begav sig til Jerusalem, hvor han blev korsfæstet og begravet. Men selv nu, hvor hans ben skulle finde ro i en grav, sprænger han dødens bånd, og han træder ud i forårs morgenen og vandrer videre på sin færd.

Det rastløse og hvileløse over Jesu færd er genkendelig. Næppe nogen af os undgår i vores tilværelse at føle, at ræven har huler, fuglene har rede, men vi har ikke selv noget sted at hvile vores hoved. Hjemløshed og fremmedhed i verden er en grundmenneskelig følelse. Fornemmelsen af, at der altid er mere grønt ovre på den anden side, gør også let hjertet både rastløst og uroligt. Savnet af et sted, et egentlig hjem, en rede, gør, at man kan føle, at man dybest set kun jager efter vind. Jesu ord om ræve og fugle, huler og reder, giver sådanne mindelser om ensom resignation og kredsende længsel efter at finde en fast kerne, et sikkert og blivende sted.

Men i Jesu ord om rævehuler og fuglereder, skal vi imidlertid ikke kun høre en genklang af den ensomhed, som uundgåeligt rammer hvert et jordbundet menneske, som lever i tiden. Jesu ord rummer først og fremmest et håb.

Jesu ord udtrykker nemlig dobbeltheden i Jesu væsen. Han er Gud i verden, født her, men han bringer samtidigt nyt til os med sit ord, med sit liv og sin opstandelse nu påskemorgen. Hans hjemløshed er ikke kun udtryk for en fremmedhed i verden, men den er snarere at forstå som et udsagn, der forkynder hans omfattende allestedsnærvær i verden, og den udsiger, hvor højt, dybt og langt det håb, han bringer, rækker. Jesus har ikke som ræven huler eller som fuglen reder, for han kan ikke fæstnes til kun ét sted. Han sprænger alle grænser, rækker ud til jordens ende og ned i dybest mørke. Det er hans opstandelse, og det er hans væsen.

”Ræve har huler og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved”.

Disse ord får en anden klang, om de ses i lyset af påskemorgen. Nu troede vi lige, langfredag, Jesu historie var ovre, at hans lig var fæstnet til en grav. Hans fjender glædede sig over hans død, mens hans disciple gemte sig af frygt for at dele skæbne med deres mester. Gik de ud, gik de stille. De så deres liv som et liv efter Jesu liv og død. Og vi, som har hørt fortællingen langfredag om Jesu pine og død, må også umiddelbart sige: hvor var det godt, han endelig fik fred. Efter alt det, han var

igennem. Fred for de hånende blikke og de hårde tilråb. Fred for slag og vold. Jesus fik i døden endelig fred, et sted at hvile sit hoved. Han fik der endeligt et blivende sted, et gravsted.

Men det er ikke Jesu fred, hverken den fred, han søger eller den fred, han bringer med sig. Der er en guddommelig uro og opstand over hans væsen. Selv det mest faste sted, gravstedet, kan ikke holde fast på ham. Det er påskemorgens bud. Stenen er allerede væltet fra, da kvinderne kommer ud til graven, og den døde er stået op og er gået sin vej.

Guds kærlighed og kraft rejser Jesus fra de døde, og det er også denne kærlighed, som bringer ham videre, og som gør, at vi tør tro og håbe på, at hans ord og hans ånd fortsat lever midt i blandt os. Det er en kærlighed, som sprænger alle grænser, også dødens bånd. Ingen sten, selv nok så tung, kan holde Guds kærlighed tilbage. Opstandelsen påskemorgen er således at forstå som nåden af Guds rastløse kærlighed.

”Ræve har huler og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved”.

Nej, for han er opstanden. Gud ske tak og lov. I Jesu navn. Amen.

Biskop Elof Westergaard
Korsbrødregade 7
DK-6760 Ribe
Email: eve(at)km.dk